

Sud-àfrica no és un camp de gespa

JORDI PETIT

Creu de Sant Jordi 2008

Els ocells s'acosten molt als humans, quasi no tenen por i podem apreciar plumatges maravillosos. De Sud-àfrica provenen els nostres casolans geranís i gladiols. També se'n van endur milers d'esclaus.

Aquests dies sembla que aquell país només sigui un costós estadi i un spot amb ressons folkòrics. Vaig estar-hi diverses vegades a finals dels 90 i els asseguro que Sud-àfrica no és un camp de gespa. Passejar entre els gratacles modernistes de Johannesburg et fa sentir com transportat als anys 20. Però la sensació més forta és sentir-te estrany com a blanc en un mar de població negra. El mateix ha de passar als immigrants a casa nostra, però aquí no vénen de vacances.

A Pretòria el grau de delinqüència es altíssim. Fins i tot parar amb el cotxe a un semàfor pot suposar que et trenquin el vidre amb un pedrot i t'assaltin. Captown és la més afavorida, focus de turisme, molt cuidada, oberta als gais, és l'altra cara del país.

La pobresa es esfereïdora. Recordo algunes velletes, ja

encorbades per l'edat, assegudes a qualsevol acera, venent quatre tomàquets, només quatre comptats un per un. Una altra oferia un sol parell de sabates de segona mà. Terrible! La impotència em subleva.

Vaig tenir el privilegi de conèixer el rostre amable i senzill de la immensa majoria de la població, pobra però comunitària. La misèria forma part de la quotidianitat en un país on l'actual president va gosar dir que la sida es cura menjant alls. És a dir, res de medicacions gratuïtes. Horrorós!

L'amic al que estava visitant, en Simon, em va portar al gueto de Sowetto a menjar amb la seva mare. Abans de partir em va sorprendre la gran quantitat de kilos de carn que va comprar. No vaig dir res. Els supermercats i els habitatges d'una esquinçada classe mitjana són calcats dels Estats Units. Les criatures ho envaïxen tot i porten samarretes de tota mena de marques comercials. En arribar a Sowetto, el meu amic em va dir, ple d'orgull, que des que

Soweto

DS

«L'actual president va gosar dir que la sida es cura menjant alls»

manava Mandela les barraques ja no eren de cartró i fustes. Ara eren de maons i urallita, inclosa electricitat. Els carrers estaven formats per casetes idèntiques, el terra sense asfaltar, però amb una ferm sòl vermell d'argila. Les vivendes eren de 30 o 40 metres quadrats, amb dues estances, cuinen al aire lliure i no hi havia clavegueres. La mare ens va rebre afectuo-

sament mentre remenava i remenava una gran olla de puré de farina de blat de moro. El meu amic va posar els primers talls de carn a la vella barbacoa. Tot seguit, va començar a desfilar gent i gent, amistats, família i veïns. Tothom venia a compartir. L'àpat va durar cinc hores. Allí es habitual que uns vagin a menjar a casa dels altres quan hi ha convidats o festes. Jo al·lucinava, tot comparant els nostres costums individualistes. De tota manera aquest costum ja no es practica a les ciutats.

Aquest noi, en Simon N'Koli, líder del moviment gai sud-africà, encara portava a la cara les incisions de la seva ètnia. Sota la clandestinitat els homosexuals van recolzar les revoltes contra l'apartheid. Ens va deixar el 1999, víctima del VIH/sida, i guardo d'ell un intens record. Aquell any la manifestació de l'Orgull Gai es va desviar per passar sota el balcó de cada seva i milers de persones li van oferir cants de comiat. El seu company va sortir a salu-

dar. Emocionat, jo tenia un nus a la gola. A la manifestació hi havia més blancs que negres. Em van explicar que, si els empresaris hi velen qualsevol dels seus treballadors, l'acomiadament era immediat. En canvi, els blancs disposen de millor estatuts.

L'actuació heroica del president del Tribunal Suprem sud-africà, que es va declarar públicament gai i seropositiu del VIH/sida, va facilitar assolir el dret de matrimoni, contra un munt d'esglésies de tot tipus que no van fer front comú, cap es hegemònica i totes competeixen entre elles.

La fam es present arreu i, quan a les institucions hi ha una recepció, en cloure, (jo ho vist amb els propis ulls a l'Ajuntament de Johannesburg), obren una finestreta i van repartint les sobres a tot una cua de pobres. Un dels problemes bàsics són les dificultats pel desenvolupament, molts dels professionals sortits de la universitat emigren i no en queden prou per aixecar el país. Un mal endèmic.

En fi, quan velem els partits del Mundial, recordem que Sud-àfrica no és un camp de gespa ■

Qui ens protegeix de la Diputació?

Una altra vegada el paisatge de Coll d'Estenalles ha canviat d'una forma horrorosament impactant. Les forces de la Diputació han llençat un monòlit de formigó que ha anat a parar just al costat de la l'antiga caseta dels peons caminers, tapant completament la visualització d'aquest senzill però emblemàtic edifici.

Segons jo tenia entès, existeix un Pla d'Ordenació Urbànica que prohibeix qualsevol edificació en el Parc Natural i només s'hi admeten obres de manteniment. Què ha passat, doncs, a Estenalles?

Aquestes obres dirigides per l'Oficina Tècnica d'Acció Territorial de l'Àrea d'Espais Naturals i portades a terme per Construccions F. Munné S.A. han tingut una durada de 9 mesos i un cost aproximat de 243.000 euros. Aquests diners es podrien haver destinat a netejar els boscos, que tots sabem com estan, o bé a reparar alguna de les fantàstiques masies que la Diputació, essent propietària, "conserva" en un estat del tot lamentable.

Doncs bé, la Diputació diu que aquesta espantosa construcció "té com a finalitat fer accessible l'edifici i millorar l'espai expositiu per poder-hi

CORREU DEL LECTOR

Les cartes dirigides a aquesta secció -encara que es publicuin amb pseudònim- han d'incloure les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, telèfon i número del carnet d'identitat. L'extensió màxima serà de 30 línies mecanografiades a doble espai.

posar més endavant nous continguts»

Analizant aquesta frase se'm posen els pels de puntall

1) L'edifici ja n'era d'accessible. Des de quan per facilitar l'accessibilitat d'un edifici se n'ha de construir un de nou al costat que trenqui l'harmonia de l'anterior i del paisatge que l'envoïta?

2) L'espai expositiu era més que suficient per donar informació del Parc.

3) Voldria saber quins nous continguts tenen la intenció de posar-hi. Potser una botigueta per vendre productes autòctons de la zona amb benefici de la Diputació? Potser una sala d'audiovisuals per fer una mica de negociat amb les escoles? O potser serà l'estació del cremallera que pujarà a Estenalles des de la Plaça de l'Algua de Terrassa?

Senyors de la Diputació: les seves accions envers el Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac no semblen respondre

a la voluntat de preservar els seus valors naturals, sinó que provoquen uns efectes totalment contraris als objectius que ens volen fer creure que defensen. Per tant els tomem a dir que es quedin a Barcelona tancats als seus bonics despatxos i deixin el parc tranquil!

Narcís Serrat i Comerma
Matadepera

Aclariment

El col·lectiu de Tècnics i Tècnics Tèxtils, volem fer un aclariment respecte a la carta publicada en aquest mateix diari, el dia 12 de juny d'enguany, signada per Josep Cusidó i el Col·lectiu de Tècnics i Tècnics Tèxtils.

1) Agrair a la família Casanovas, i en la seva representació al Sr. Joan Casanovas Jr., la cessió al MHS (Museu d'Història de

Sabadell) dels seus mostraris.

2) Des d'aquí volem deixar molt clar que en cap moment J. D. Casanovas ha demanat cap compensació de cap tipus, i fer constar que l'única demora de l'entrega d'aquests mostraris ha estat deguda a un problema logístic, i no pas de la pròpia família Casanovas.

Josep Cusidó

Portantveu Col·lectiu de Tècnics i Tècnics Tèxtils

L'ACUDIT DEL DIA

per Escoda

Onada de calor

